

поточний рік. Згідно з цією інформацією на 110 із 113 земельних ділянок встановлена ставка податку у розмірі 3%. Винятком стали земельні ділянки по вул. Незалежності (0,25%), вул. Козацькій (1,5%) та вул. Інструментальній (1,5%).

Щорічно підприємство перерахує до міського бюджету значні суми плати за землю (у 2016 році – 998459,43 грн.; у 2017 році – 1329169,48 грн.; у 2018 році – 1411838,02 грн.).

Після цього складається податкова декларація з плати за землю за рік, в якій вказуються:

- категорія земельних ділянок;
- документи, які засвідчують/підтверджують право власності/користування;
- державна реєстрація прав власності/користування (у разі наявності);
- кадастровий номер земельної ділянки;
- площа земельної ділянки;
- нормативна грошова оцінка одиниці площі земельної ділянки;
- ставка податку (%);
- річна сума земельного податку;
- пільга;
- річна сума земельного податку (до сплати).

Декларація подається за поточний рік наперед до (20 лютого поточного року). Сума податку розподіляється по місяцях і виплачується підприємством щомісячно, протягом року. У випадку вилучення існуючих або надходження нових земельних ділянок подається уточнююча податкова декларація з плати за землю з урахуванням всіх змін.

У процесі господарської діяльності КП «Паркування та ринок» іноді відбувається зміна цільового призначення певних земельних ділянок, що тягне за собою зміну ставок земельного податку. Також на підприємстві передбачене нарахування та сплата пайової участі в утриманні об'єктів благоустрою.

Земельні ділянки надаються інвесторам у користування, а вони згідно договору про співробітництво відшкодовують всі витрати, що пов'язані з утриманням земельної ділянки, в тому числі земельний податок.

Висновок: Отже, задля ефективного управління земельними ділянками землевласники повинні мати детальну інформацію по кожній з них. До такої інформації можна віднести дані про вартість земельних ділянок та їх площу, а також багато іншої інформації, на основі якої стане можливим забезпечення правильного нарахування податку на землю. Такі дані мають накопичуватися в реєстрах бухгалтерського обліку. Саме тому питання правильного накопичення цієї інформації в контексті ефективного управління підприємством та правильності розрахунку земельного податку ще довго залишатиметься актуальним.

Сидоренко О.О., к.е.н., доцент

Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)

ОБЛКОВО-ПОДАТКОВІ НАСЛІДКИ ОТРИМАННЯ ДИВІДЕНДІВ

Досить часто підприємства, які мають вільні кошти прагнуть їх інвестувати в акції інших підприємств з метою отримання дивідендів та/або отримання суттєвого впливу чи контролю над такими підприємствами, що в майбутньому може їм надати додаткові конкурентні переваги.

Водночас, згідно із п. 140.4.1 Податкового кодексу України, фінансовий результат до оподаткування "зменшується на суму нарахованих доходів від участі в капіталі інших платників податку на прибуток підприємств, платників єдиного податку та на суму нарахованих доходів у вигляді дивідендів, що підлягають виплаті на його користь від інших платників цього податку (крім інститутів спільного інвестування та платників, прибуток яких звільняється від оподаткування відповідно до положень цього Кодексу, у розмірі прибутку, звільненого від оподаткування" [2].

Якщо детально проаналізувати вище наведену норму Податкового кодексу України, то можна зробити висновок про те, що отримувач дивідендів, який застосовує податкові різниці при визначенні суми податку на прибуток, може зменшити фінансовий результат до оподаткування податком на прибуток, лише в тому випадку, якщо юридична особа-об'єкт інвестування при виплаті таких дивідендів сплатила авансовий внесок з податку на прибуток (через таке зменшення відбувається уникнення від подвійного оподаткування дивідендів). Відповідно, якщо підприємство отримує дивіденди від особи, яка при виплаті дивідендів не сплачувала авансовий внесок з податку на прибуток, то отримувач дивідендів не зможе на їх суму зменшити фінансовий результат до оподаткування (такі дивіденди, будуть визнані доходом у отримувача і будуть оподатковані за загальними правилами).

Також, слід зазначити, що дивіденди отриманні від фінансових інвестицій, що обліковуються за методом участі в капіталі, не зменшують фінансовий результат до оподаткування відповідно до п. 140.4.1 ПКУ, оскільки в обліку не відображаються доходом, а відповідно до П(с)БО 12 "Фінансові інвестиції" [3] зменшують балансову вартість фінансових інвестицій.

При цьому, згідно із ст. 57.1¹ "Порядок сплати податкового зобов'язання з податку на прибуток при виплаті дивідендів" Податкового кодексу України, авансовий внесок з податку на прибуток не сплачують у разі виплати дивідендів:

- на користь власників корпоративних прав материнської компанії, що сплачуються в межах сум доходів такої компанії, отриманих у вигляді дивідендів від інших осіб. Якщо сума виплат дивідендів на користь власників корпоративних прав материнської компанії перевищує суму отриманих такою компанією дивідендів, дивіденди, сплачені в межах такого перевищення, підлягають оподаткуванню за правилами, встановленими підпунктом 57.1-1.2 ПКУ. З метою оподаткування материнська компанія веде наростаючим підсумком облік дивідендів, отриманих нею від інших осіб, та дивідендів, сплачених на користь власників корпоративних прав такої компанії, і відображає у податковій звітності дивіденди в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику;

- платником податку на прибуток, прибуток якого звільнений від оподаткування відповідно до положень цього Кодексу, у розмірі прибутку, звільненого від оподаткування у період, за який виплачуються дивіденди;

- фізичним особам [2].

Крім наведених вище суб'єктів, звільнені від сплати авансового внеску з податку на прибуток при виплаті дивідендів:

- платники єдиного податку;

- інститути спільного інвестування [2].

Також не сплачують авансовий внесок з податку на прибуток нерезиденти, оскільки на таких суб'єктів не поширюється податкове законодавство України.

Відповідно до Інструкції про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій [1] облік дивідендів нарахованих до отримання за фінансовими інвестиціями, які обліковуються за методом участі в капіталі здійснюється кореспонденцією Д-т 373 – К-т 141, а дивідендів за іншими фінансовими інвестиціями Д-т 373 – К-т 731, отримання дивідендів відображають проведенням Д-т 311 – К-т 373.

З огляду на все вище наведено, вважаємо, що підприємству, в процесі організації обліку, слід чітко розділити на окремих субрахунках наступних порядків до субрахунку 731 "Дивіденди одержані" суми дивідендів, які отримані від емітентів корпоративних прав, які сплатили авансовий внесок з податку на прибуток при виплаті таких дивідендів, та емітентів корпоративних прав, які його не сплачують при виплаті дивідендів.

На нашу думку, деталізація субрахунку 731 "Дивіденди одержані" повинна бути такою:

- 7311 "Дивіденди одержані від платників податку на прибуток, прибуток яких не звільняється від оподаткування";
- 7312 "Дивіденди одержані від платників податку на прибуток, прибуток яких звільняється від оподаткування відповідно до положень ПКУ, в частині прибутку що не звільнено від оподаткування";
- 7313 "Дивіденди одержані від платників податку на прибуток, прибуток яких звільняється від оподаткування відповідно до положень ПКУ, в частині прибутку що звільнений від оподаткування";
- 7314 "Дивіденди одержані від платників єдиного податку";
- 7315 "Дивіденди одержані від інститутів спільного інвестування".
- 7316 "Дивіденди одержані від нерезидентів".

За умови застосування вищезазначених субрахунків, підприємство отримувач дивідендів зможе зменшити фінансовий результат до оподаткування податком на прибуток лише на суму дивідендів відображених на субрахунках 7311 та 7312.

Враховуючи вище наведене, вважаємо, що процес обліку та оподаткування доходів від отриманих дивідендів залишається недостатньо вивченим в частині організації обліку таких доходів з урахуванням вимог податкового кодексу України. З огляду на це, в роботі нами було запропоновано субрахунки наступних порядків до субрахунку 731 "Дивіденди одержані", використання яких, на нашу думку, дозволить: 1) посилити аналітичну функцію бухгалтерського обліку в частині отримання деталізованої інформації щодо отриманих дивідендів залежно від виду емітентів корпоративних прав, а отже створить підґрунтя для аналізу, контролю та більш ефективного управління ними; 2) зменшить трудомісткість визначення фінансового результату до оподаткування та складання звітності з податку на прибуток.

Список використаних джерел

1. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99>.
2. Податковий кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#n256>
3. Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 12 “Фінансові інвестиції” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0284-00>.

Уланович Б.А., студент гр. ОА-151

Дзюб В.В., студент гр. ОА-151

Науковий керівник – Нехай В.А., к.е.н., доцент

Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)

АДМІНІСТРУВАННЯ ПОДАТКУ НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД

Ведення бізнесу в Європі – одна з найпопулярніших тем сьогодні. Європейський союз безпечний у плані ведення бізнесу і надійний в плані економіки. Зрозумівши, як влаштовані бізнес-процеси в Європі, потрібно розібратись і з особливостями податкової системи та ПДВ особливо. Податок на додану вартість є основним джерелом наповнення національних бюджетів. Тому його визначення потребує дуже точного та детального вивчення.

Визначення об'єкта, бази оподаткування, диференціацію ставок податку та розподіл між національним та європейським бюджетом, потребує детального вивчення. Оскільки, в різних країнах ЄС діють різні ставки ПДВ.

Податок на додану вартість є основним непрямим податком, яким оподатковується додана вартість, створена на всіх стадіях виробництва і руху товарів від виробника до кінцевого споживача. Формування єдиних засад і законодавчих норм щодо оподаткування споживання товарів і послуг та гармонізацію податкових ставок з ПДВ в європейських країнах було розпочато ще у 1977 році. На сьогоднішній день різниця у основних ставках ПДВ між різними країнами-учасницями ЄС є невеликою (рис. 1). Середня ставка ПДВ в ЄС складає 21,5%, в країнах Єврозони – 20,8%. Найвищий рівень непрямого оподаткування характерний для скандинавських країн (25% у Данії та Швеції, 24% у Фінляндії), а також для Угорщини, Хорватії, Греції (27%, 25% та 24% відповідно). Найнижчий рівень оподаткування ПДВ в Люксембурзі (17%), на Мальті (18%), в Німеччині та на Кіпрі (19%)

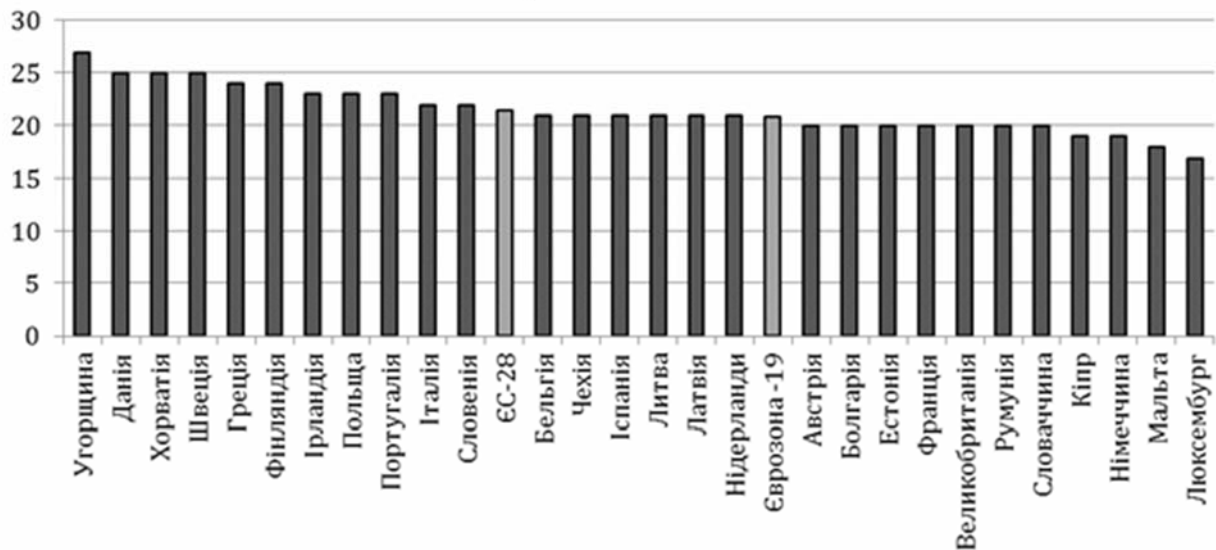

Рис. 1. Базові ставки ПДВ в країнах ЄС у 2018 р.

Додана вартість – це приріст вартості товару/послуги/роботи (далі по тексту – товару), яка створюється на всіх етапах його виробництва і реалізації. Відповідно, ПДВ являє собою законодавчо встановлену частину такого приросту вартості, яка стягується в бюджет. При цьому, оплачується ПДВ покупцем товару, шляхом включення його у ціну, а вноситься в бюджет продавцем. Саме тому ПДВ називають непрямим.